

Kan detta ej på något verksammare sätt än hittills hejdas, så svärfvar vårt land tvifvelsutant i stor fara.

På grund af det nu anförda tillåter jag mig hemställa,

att Riksdagen ville besluta en skrifvelse till Kungl. Maj:t med anhållan om utredning och framläggande af förslag i syfte att åstadkomma skärpta bestämmelser i afseende på rättigheten att utgifva tidningar.

Stockholm den 27 januari 1910.

P. Zimdahl.

Nr 125.

Af herr **Sjöberg**, *angående tull å ägg.*

Den tid, då landtmannanäringen stod så högt i kurs inom Riksdagens båda kammare, att man kunde vara viss på att en framställning, som afsåg skyddandet mot utländsk konkurrens af någon bland dess grenar eller densamma understödjande under något visst kritiskt skede, är visserligen för längesedan gången, och man motsätter sig på vissa håll energiskt hvarje skyddstull å jordbruksprodukter, enär dessa äro att anse såsom lifsmedel, liksom lydde icke deras framställande samma lagar som all annan produktion och vore underkastade än ytterligare vissa mycket föränderliga naturföreteelser, hvaraf industrien är oberoende. Och måhända skulle det från denna synpunkt kunna betecknas såsom synnerligen djärft och olämpligt att besvara Riksdagen med en framställning sådan som den följande, hvilken icke är annat än en begäran just om skyddstull å ett ofta förekommande lifsmedel.

Å andra sidan gifves det omständigheter, som tala för, att mitt förslag icke borde blifva så hårdt bedömdt.

Om man granskar införsel- och utförselsiffrorna för artikeln *ägg*, hvarför tullskydd nu begäres, så var skillnaden på dessa de år, då man lifligast i motionsväg sysselsatte sig med dessa ärenden (1901—1903), och år 1907 så betydande, att man häri skulle kunna se ett skäl, hvarför motviljan mot en äggtull nu skulle ha gifvit vika. Åren 1901, 1902 och 1903 importerades i runda tal respektive 74,800,000 stycken, 71,300,000 och 71,100,000 stycken ägg, medan utförseln samma år icke uppgick till mera än respektive 5,500,000, 5,800,000 och 14,000,000 stycken, hvaraf möjligen skulle kunna dragas den slutsatsen, att landet aldrig skulle kunna komma att producera sitt eget behof af detta till allt större användning äfven inom kroppsarbetarens klass komna födoämne. Men detta antagande förlorar sin trovärdighet gentemot in- och utförselsiffrorna för till exempel 1907, som tala ett helt annat språk, i det importen nämnda år nedgått till 68,000,000 och exporten uppgått till 36,100,000, allt afrundade tal, och man för öfrigt kunnat ända från 1903 skönja en lika bestämd som konstant stegring af exportsiffrorna, medan det samtidigt kunnat iakttagas ett sjunkande af importsiffrorna, som varit om ej lika snabbt, så dock lika konstant. Detta talar för att landet snart nog borde kunna »stå på egna fötter», om den starka tendensen till införsel- och utförselsiffrornas utjämnande finge fritt spelrum.

Ett sådant är emellertid icke att påräkna. Ehuru intet rimligt skäl därför torde bestämdt kunna förebringas, visar det sig emellertid, att utländska ägg, först och främst ryska, som hit i stora massor importeras, kunna säljas billigare än de inhemska. I ett eller annat afseende äro väl dock deras produktionsvillkor billigare. I hvilket fall som helst tillskapas härigenom ett tillfälle för utländsk konkurrens med den inhemska produktionen, som på denna senare måste verka hämmande och fördröjande. Hvarför då icke gifva den uppåtgående svenska äggproduktionen det handtag, den tydligen behöfver, äfven om detta skulle i någon mån och temporärt fördyra varan? Jag väntar mig här att möta talet om hänsynen till småfolkets rätt till billiga födoämnen, som nu redan i så hög grad skulle förvägras dem, men jag vågar möta det med den försäkran, jag med kännedom om förhållandena på landsbygden och därå belägna mindre samhällen vågar afgifva, nämligen att den prisförhöjning, det här

skulle bli fråga om, icke skulle — om den ens komme till synes — väcka missnöje. Man bör nämligen ihågkomma, att äggproducenterna till största antalet själfva tillhöra småfolket och få godt däraf. Hvad åter vidkommer stadsarbetarne lära de väl icke kunna undgå att åtminstone tidsals få någon kännning af äggens fördyring, men detta torde snart försvinna, i den mån den svenska produktiören blifver omfattande och vinner terräng. Dessutom torde en viss säkerhet mot att nödgas köpa gamla ägg ej få anses vara alldeles utan värde.

För jämförelses skull må till sist påpekas förhållandena i Norge och Danmark. I det förra landet, som man väl icke kan förevita bristande hänsyn till de små i samhället, har en äggtull af 20 öre per kilogram ägt bestånd sedan 1897 och visat sig medföra mycket goda frukter beträffande den inhemska produktionens uppgång. I det senare har man endast tullfrihet & fodermedel samt ett utveckladt föreningsväsende att tacka för ett kanske något för mycket omtaladt försprång.

Med hänsyn till hvad ofvan anförts samt under erinrande af, att det här gäller höjandet af en med *småbruket* och *egnahemsrörelsen* innerligen sammanhängande näring, hvilken, väl understödd och skyddad, bör kraftigt kunna bidra till handelsbalansens förbättrande, vågar jag alltså vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta åsättande af från utlandet införda ägg en tull, som lämpligen torde kunna bestämmas till 25 öre per kilogram.

Stockholm den 27 januari 1910.

Carl F. Sjöberg.